põlwen, kui ma ühel ilusal päewal oma
karja seldsilise Peetriga karja oidse, akas
Peeter äkki kisendema; — „Tule waate,
arjage uiss, arjage uiss!" — Lõtsiko=
he waatama. Olli arjage uiss küll. Es
julgu midagi teta. Wiimatte ommetigi
wõtsime julgust ja materdime ta sur=
nus. Es olime irmus, et tõised uissid tule=
we. Wiimatte saime ommetigi aru, et
uiss olli konna sisse söönu ja tõine jalg
olli ta weel suust wällän, nii et konna
wärba kui kruon uisa pää pääl näitsi
olli. — Uisa elumajade lähikksen tõeten=
dewat iki alba, enambeste „kadu."
Kui unel uiska näed tähendes õnnetust.
Kes linnu pesa leid ja tule waaren seda
tõesele kõneles, selle pesä söwat uiskärä.
Uisa kest wõtwat amba walu ärä kui tedä
sinna pääle pannas. Kui jalg walutes,
peab uiska üle jallä laskma minna, saawat
jalg terwes.

4. Ka undest kõneldes pallu. Nii lännu
kord teomies Helme mõisast Kärstnase
Kirja wiima õõse, unt tulli ärna ligi Helme
mõisat mehele järgi ja kõndinest kuni Kärstnase
tõnnä kõrwal, ilma talle kurja tegemada.
Kord tulli mies Pärnust woori päält, obe=
ne ei ole jõudnud sugugi wedada. Kaits unti
tulli mõtsast wällä ja kõndin tõine tõis=
puol wangert. Obene wedänu õige äste.
Mies nänu, et rata rummu sisest tulles
nigu kass wällä ja lännu mõtsa. Mies
saanu kohe aru, et kassi minoda luom
tontollu, kes miest tahtan kimbute,
undiaga innuton ta mineme.
Nii om sis selle järgi undi inimeste sõbra
ja tondide waendlase. Ka neid jututsid
tõendesse wanakese kas wõi ilu ja enge
juuren tões. Kui karjapoiss undi arwe
näge, kui unt tedä, sis jääs undi sun
kinne, ja ta ei saa midägi katju teta;